

Hồi 9

Nỗi Oan Càng Giải Càng Oan Thù Sâu Như Biển Đành Mang Vào Người

Tâm trạng của Lữ Đăng Không lúc bấy giờ cũng thế, ông ta nghĩ ngợi một lúc, bèn lên tiếng nói:

- Chắc chắn việc này có bàn tay của kẻ bí mật nào đó muốn gây thành mối cừu hận giữa chúng ta, do đó kẻ ấy mới bày ra một kế gian như vậy. Song, chẳng hay lệnh lang đã bị hại như thế nào?

Hàn Tốn đưa tay chống cằm, nói:

- Độ nửa tháng trước đây, đứa con trai của tôi bất thần bị mất tích, và tôi đã đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn bật vô âm tín. Trước đây ba hôm, bỗng nhiên có người đưa thư đến, cho biết là đứa con của tôi đã bị hại rồi. Bức thư ấy có một nội dung vô cùng kỳ quái, nên tôi đoán biết việc này có điều chi lạ lùng khó hiểu. Nhưng vì mãi đến bây giờ tôi vẫn chưa thể nắm được một manh mối nào, nên vẫn không làm sao phán đoán được kẻ thù là ai. Chính vì thế, nên suốt những ngày gần đây, tâm trạng tôi lúc nào cũng rối rắm bất an, không muốn tiếp kiến ai cả. Mãi cho đến khi nhị vị tìm đến đây, tôi vẫn không có ý muốn ra gặp mặt, nhưng nào ngờ đâu lại phát giác được bằng cứ chắc chắn, là đứa con tôi đã thật sự bị hại như thế này. Ôi! Người vợ của tôi trước khi nhắm mắt lià đời đã dặn dò đến trăm ngàn lượt, bảo tôi phải săn sóc những đứa con cho thực chu đáo, song chẳng ngờ Hồ nhi của tôi lại bị yếu tử như thế này!

Vừa nói đến đây, Hàn Tốn bất thần vung tay lên đánh thẳng xuống mặt bàn một đấm, vang lên nghe một tiếng ầm, khiến chiếc bàn bị thủng thành một lỗ to.

Tây Môn Nhất Nương nghe Hàn Tốn nói đến đây, bỗng liền tưởng đến đứa con trai của mình là Lữ Lâm, cũng bị hại y như trường hợp đứa con của Hàn Tốn, nên đôi mắt đã đỏ hoe, lông lánh ánh lệ nói:

- Hàn đại hiệp, hoàn cảnh của chúng ta hoàn toàn giống nhau. Đứa con trai của chúng tôi cũng...

Tây Môn Nhất Nương vốn có ý muốn nói “cũng bị hại như vậy”, nhưng câu nói cuối cùng của bà ta chưa thốt ra khỏi miệng, trong lòng bỗng có một ý nghĩ lóe lên, nên vội vàng thay đổi câu nói ngay, tiếp rằng:

- Hàn đại hiệp, chẳng hay sau khi nhận ra lệnh lang bị sát hại, đại hiệp có phát giác được tử thi hay chẳng?

Lữ Đăng Không đưa mắt nhìn về Tây Môn Nhất Nương một lượt, tựa hồ thâm trách bà ta không nên đặt ra một câu hỏi như thế, trong khung cảnh mà Hàn Tốn đang bị thương cực độ. Nhưng Tây Môn Nhất Nương vẫn điềm nhiên, như không hề chú ý đến thái độ ấy của Lữ Đăng Không.

Hàn Tốn cất tiếng than một lượt, nói:

- Mãi cho đến ngày hôm nay, tôi mới được biết là nó đã thật sự chết rồi. Do đó, lẽ tất nhiên là chẳng hề phát giác được tử thi của nó!

Lúc ấy, Lữ Đăng Không đã thâm đoán hiểu được dụng ý qua câu hỏi ấy của Tây Môn Nhất Nương, nên lên tiếng nói:

- Phu nhân, có phải bà muốn bảo là xác chết đứa bé thơ ở trong gian hầm đá bí mật của chúng ta ấy, chính là xác chết của Hàn công tử hay không?

Tây Môn Nhất Nương chưa kịp lên tiếng trả lời, sắc mặt của Hàn Tốn đầy vẻ ngờ vực, hỏi:

- Lữ Tổng tiêu đầu, ông nói chi thế?

Lữ Đăng Không đáp:

- Sau khi chúng tôi vừa nhận chiếc hộp gỗ này, có không biết bao nhiêu chuyện quái dị nối tiếp xảy ra...

Tiếp đó, Lữ Đăng Không bèn đem mọi việc mà vợ chồng ông ta đã gặp, cũng như việc phát giác xác chết một trẻ thơ không đầu tại gian hầm đá bí mật của mình, nói lại tỉ mỉ cho Hàn Tốn nghe.

Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn càng nghe giải bày, sắc mặt lại càng nhăn nhó, trông vô cùng đáng sợ. Hàn Tốn chờ cho Lữ Đăng Không nói dứt lời, bèn gằn giọng hỏi vặn rằng:

- Lữ Tổng tiêu đầu, ông bảo là cánh cửa gian hầm đá bí mật ấy, chỉ riêng có hai vợ chồng ông mới mở ra được phải không?

Lữ Đăng Không vì xét thấy mình hoàn toàn chẳng hề có làm chuyện chi ám muội, đáng hổ thẹn với lương tâm, nhất là ông ta hoàn toàn không có sát hại đứa con trai của Hàn Tốn, nên tuyệt nhiên không ngờ rằng những lời giải thích chân thành ấy của mình đã gây ra cho Hàn Tốn một sự ngờ vực sâu xa. Do đó, về trường hợp cánh cửa gian phòng đá bí mật, lão ta cho rằng chỉ riêng có hai vợ chồng lão mới mở được mà thôi, vô tình đã trở thành một điểm đáng ngờ vực, một sơ hở thuộc về tình ngay lý gian trong câu chuyện mà lão ta vừa trình bày. Bởi thế, lão ta vẫn giữ vẻ điềm nhiên đáp:

- Gian phòng đá ấy được xây cất vô cùng khéo léo, và thật sự là chỉ riêng hai vợ chồng chúng tôi mới có thể mở được cánh cửa bí mật ấy mà thôi!

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn phá lên cười ha hả như điên dại nói:

- Vừa rồi tôi ngỡ là tôi vì quá nóng nảy nên đã hiểu lầm nhị vị, nhưng giờ đây xem ra chắc chắn nhị vị là kẻ đã hạ độc thủ sát hại con tôi rồi!

Lữ Đăng Không hết sức kinh ngạc, lên tiếng hỏi:

- Tại sao Hàn đại hiệp lại lên tiếng nói thế?

Hàn Tốn gằn giọng quát:

- Nếu chẳng phải nhị vị đã hạ độc thủ, xác chết của đứa con trai tôi tại sao lại xuất hiện bên trong gian phòng đá bí mật mà chỉ riêng có nhị vị mới mở cửa được mà thôi?

Lữ Đăng Không đáp:

- Đấy chính là xác chết của Lân nhi, đứa con trai yêu dấu của chúng tôi!

Hàn Tốn cất tiếng ghê rợn cười dài, nói:

- Ông chó nên biện bạch thêm nữa. Đứa con trai của các người chắc chắn đã được các người tìm một địa điểm kín đáo giấu đi, rồi bịa ra một câu chuyện như thế này để đến đây phỉnh gạt tôi. Nhưng các người không ngờ là trong câu chuyện bịa đặt ấy lại có sơ hở để cho người ta thấy được!

Tây Môn Nhất Nương và Lữ Đăng Không đến chừng ấy mới kịp suy nghĩ chín chắn thêm, và do đó họ cảm thấy kẻ bày mưu để ám hại mình quả thực tâm địa vô cùng thâm độc.

Vì nếu vợ chồng Lữ Đăng Không chỉ mang chiếc hộp có đựng đầu người này đến giao cho khổ chủ, và nếu khổ chủ là người biết nhận xét chuyện phải trái, thì việc đó vẫn không đến nỗi sinh ra điều ngờ vực chi đối với vợ chồng ông ta. Nhưng đằng này, khi hai vợ chồng ông ta chân thành đem mọi sự thực nói rõ cho đối phương nghe, trái lại chính vì chỗ tình ngay lý gian ấy mang đến cho họ một nỗi hăm oan không thể giải bày được.

Bởi thế, Lữ Đăng Không không khỏi giật mình, lên tiếng nói:

- Đại hiệp, giữa chúng ta không oán không thù, vậy tại sao chúng tôi lại có thể hạ độc thủ như thế được? Chúng tôi không giấu chi ông, hai vợ chồng chúng tôi hiện nay đã nghị quyết, là Lục Chỉ Tiền Sinh ở tại núi Võ Di chính là kẻ thù sát hại đứa con thơ của chúng tôi. Do đó, chúng tôi đã có ý định là sau khi mọi việc ở đây xong xuôi, sẽ chia tay nhau kẻ đến Nga My, người đến Điểm Thương để mời các cao thủ trong hai môn phái này, cùng kéo đến Tiên Nhân Phong trên núi Võ Di để rửa sạch mối thù ấy.

Lữ Đăng Không vừa dứt lời, và Hàn Tốn cũng chưa kịp nói chi thêm, ai nấy bất thần nghe có một tiếng phình to vang lên, đồng thời lại thấy từ bên ngoài cửa có một bóng người lao thoát vào nhanh như gió lốc. Khi bóng người ấy vừa tràn đến nơi, là đã to tiếng quát rằng:

- Hàn Kim Tiền, ngay đến cái thù sát hại con dại của người, mà người cũng không muốn trả nữa hay sao?

Ba người hiện diện trong gian phòng cùng định thần nhìn kỹ về phía bóng người mới xuất hiện, thì trông thấy đấy là một lão bà mình mặc y phục màu đỏ tươi, sắc mặt đang tràn đầy vẻ căm tức.

Lẽ tất nhiên là cả ba người đều nhận ra đối phương không ai khác hơn Hỏa Phụng Tiên Cô. Sau đó, từ ngoài cửa lại thấy một cô gái nổi gót Hỏa Phụng Tiên Cô chạy bay vào, sắc mặt hầm hầm đầy vẻ giận dữ.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn nhanh nhẹn đứng lên nói:

- Hỏa Phụng Tiên Cô, xin bà chớ nên nóng nảy, vì mối đại thù sát hại Hổ nhi của tôi, lẽ tất nhiên là phải trả, nhưng hiện giờ hai người họ vẫn chưa chịu nhìn nhận mọi việc làm của mình kia!

Hỏa Phụng Tiên Cô cười nhạt nói:

- Bọn chúng lẽ tất nhiên là không khi nào chịu thừa nhận.

Tây Môn Nhất Nương nghe thế, cũng đáp lại một tiếng cười nhạt, nói:

- Nếu việc này do chúng tôi gây ra, tại sao chúng tôi lại không dám nhìn nhận, bộ chúng tôi sợ bà hay sao?

Hỏa Phụng Tiên Cô tức giận, hét lên một tiếng to trong khi thân người cũng quay lại nhanh như chớp, vung chưởng đánh ra một tiếng vút, nhắm thẳng giáng xuống đỉnh đầu của Tây Môn Nhất Nương.

Tây Môn Nhất Nương trông thấy thế, cũng liền vội vàng vung chuồng lên, đỡ thẳng vào thế công của Hỏa Phụng Tiên Cô. Và sau một tiếng bình to, cả đôi bên đều bị hất bắn ra sau ba bước dài. Những tấm gạch lót trên mặt đất, nơi đôi chân của hai người đang đứng, đều bị bẻ ra thành từng mảnh vụn.

Lữ Đăng Không trông thấy đôi bên đã ra tay đánh nhau, trong lòng không khỏi hết sức cuống quýt. Vì bốn người có mặt trong gian đại sảnh này đều là lớp cao thủ hạng nhất trong võ lâm cả. Hơn nữa Hỏa Phụng Tiên Cô trước đây nguyên là nhân vật trong Phi Yến Môn, và dù hiện giờ bà ta đã thanh minh là tách rời khỏi môn phái này, nhưng chắc chắn số cao thủ trong Phi Yến Môn đều là người có cảm tình cá nhân rất sâu sắc, không khi nào lại chịu đứng khoanh tay nhìn Hỏa Phụng Tiên Cô phải đơn thân độc mã đối đầu với kẻ thù địch. Thêm vào đó, Hàn Tồn cũng lại là người từ trước đến nay giao thiệp rất rộng rãi, bè bạn rải rác khắp trong thiên hạ.

Do đó, nếu giữa bốn người gây sự đánh nhau và trở thành kẻ thù địch, chắc chắn việc nhỏ sẽ thành to, lần lượt lôi kéo thêm một số đồng nhân vật võ lâm khác vào chuyện rắc rối này.

Lữ Đăng Không thấy rằng hiện nay hai vợ chồng ông ta cần phải đến núi Võ Di để tìm Lục Chỉ Tiên Sinh hầu đánh nhau để thanh toán mối hận thù. Hơn nữa, số người của Quỷ Thánh Thanh Linh, Kim Cô Lôu, Từ Lưu Bản chắc chắn không chịu để yên cho vợ chồng lão ta. Thế mà giờ đây nếu gây thêm một số đối thủ mới nữa, chắc chắn mọi việc sẽ rắc rối vô cùng.

Bởi thế, Lữ Đăng Không xét thấy nếu mình không thể gỡ được nỗi hàm oan, và mọi việc cứ tiếp tục diễn biến bất lợi, tất nhiên là sẽ tạo nên một cuộc biến động to tát trong cả võ lâm, xảy ra bao nhiêu cuộc chém giết đẫm máu không biết sẽ kéo dài đến bao giờ mới kết thúc. Và một cuộc xô xát rộng lớn và đẫm máu như vậy, không biết chừng sẽ triền miên mãi mãi không có ngày chấm dứt cũng nên.

Vì nghĩ thế, nên trong lòng Lữ Đăng Không hết sức lo ngại. Ông ta xét thấy, nếu giờ đây mình kịp thời giải thích cho đối phương hiểu được rõ mọi sự hư thực, còn mong cứu vãn được tình thế. Do đó, ông ta bèn quát to lên một tiếng như sấm nổ:

- Hãy ngưng tay lại!

Hỏa Phụng Tiên Cô cất tiếng cười nhạt, nói:

- Tại sao lại phải ngưng tay?

Vì mọi chuyện diễn biến quá đột ngột và hết sức phức tạp, nên Lữ Đăng Không nhất thời luống cuống, chẳng biết phải lên tiếng giải bày ra sao cả. Do đó, ông ta đứng sững sờ một lúc lâu mới lên tiếng nói:

- Chúng tôi tặc sự không hề sát hại Hàn công tử, vậy chả lẽ các người không chịu tin hay sao?

Cô gái và Hỏa Phụng Tiên Cô đồng thanh quát:

- Lẽ tất nhiên là không khi nào tin!

Xem ra, Hỏa Phụng Tiên Cô đã là người tính tình nóng như lửa, nhưng cô gái ấy lại còn có vẻ nóng nảy hơn gấp trăm lần!

Lữ Đăng Không lại nói tiếp:

- Nếu thật sự chúng tôi đã sát hại Hàn công tử, đâu khi nào lại đi xa ngàn dặm, mang thủ cấp của Hàn công tử đến đây? Nếu một kẻ sát nhân lại hành động như vậy, chẳng hóa ra là một kẻ ngu xuẩn lắm hay sao?

Câu nói ấy của Lữ Đăng Không hết sức hữu lý, và do đó cũng đủ chứng thực lão ta là một con người hoàn toàn vô tội. Nhưng nào ngờ Hỏa Phụng Tiên Cô vừa nghe qua, bèn cất giọng lạnh lùng hừ một tiếng trong mũi, nói:

- Ông nói hay lắm, song chẳng lẽ ông ra tay sát hại một mạng người, tuyệt đối chẳng còn có những kẻ chung quanh biết được hay sao? Chính vì lẽ ấy, nên vợ chồng ông mới bày ra kế này, mong tìm đến đây dùng lời lẽ gian ngoan xảo trá, phỉnh gạt chúng tôi để chối tội. Nhưng mọi việc đâu lại dễ dàng như ông nghĩ!

Cô gái đang đứng cạnh đấy cũng to tiếng nói:

- Không sai tí nào cả! Rất có thể bọn họ tìm đến đây định thừa cơ sát hại luôn cả tôi và cha tôi nữa.

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Rất có thể như vậy. Nhưng vì khi vừa đến đây, bọn họ biết được có sự hiện diện của ta nên không dám xuống tay làm liều, bắt đắ dĩ phải dùng lời lẽ gian ngoan để chối tội đó mà thôi!

Giữa hai thầy trò Hỏa Phụng Tiên Cô, kẻ xưng người h[]a, tỏ ra có một sự nhận định nhất trí, và cũng rất khẳng định. Bởi thế, Lữ Đăng Không đoán biết việc này vô cùng rối rắm và hệ trọng, nếu mình tỏ ra mất bình tĩnh, khiến sự việc diễn biến càng rối rắm hơn, không còn mong chi có sự dàn xếp ổn thỏa được nữa. Do đó, ông ta vẫn một mực cố đè nén cơn tức

giận trong lòng, mong sẽ bình tĩnh giải thích cho đối phương thông cảm tình ngay lý gian của mình.

Nhưng riêng Tây Môn Nhất Nương vì là người nóng nảy, nên đã bùng bùng nổi giận, buột miệng mắng rằng:

- Chỉ khéo nói bá láp! Ai có sợ bà bao giờ đâu!

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Đây là lẽ tất nhiên! Nhưng chẳng lẽ bà đã quên việc ba lần bị đánh gãy đôi thanh trường kiếm trước đây rồi hay sao?

Trước kia, Tây Môn Nhất Nương đã bị Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của Hỏa Phụng Tiên Cô đánh gãy đôi thanh trường kiếm đến ba lần, nên trong lòng vô cùng căm tức, và cho đây là một chuyện nhục nhã to tát đối với mình. Bởi thế, khi nghe Hỏa Phụng Tiên Cô nhắc đến chuyện ấy, không làm thế nào đè nén được lòng căm hờn, tức giận nữa. Trong khi ấy, cô gái đứng bên cạnh lại bất thần lên tiếng nói chêm vào rằng:

- Sư phụ, hôm nay bà ta lại vừa bị con đánh gãy thanh trường kiếm một lần nữa. Như vậy, trước sau bà ta đã bị gãy trường kiếm đến bốn lần kia!

Câu nói của cô gái chẳng khác chi lửa đang cháy lại chế thêm dầu. Chính vì vậy nên Tây Môn Nhất Nương bất thần quát lên một tiếng căm tức, vung mạnh thanh trường kiếm bị đánh gãy mũi trong tay lên, khiến kiếm hoa lóe ra lập lòe sáng rực, nhắm khắp cả thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô chụp thẳng xuống!

Nhưng Hỏa Phụng Tiên Cô chẳng hề sợ hãi, cất tiếng cười ha hả, rồi cùng lúc vung hai tay áo rộng lên, vừa phản công vừa lách người để tránh thế kiếm của Tây Môn Nhất Nương.

Nhưng vì lúc ấy Tây Môn Nhất Nương đang sử dụng thế Thiên La Địa Võng nên bóng kiếm chập chờn nơi nơi, thế võ này vừa đi mẫn thì thế võ kia lại nối tiếp theo, khiến từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, bốn phương tám hướng đâu đâu cũng có ánh thép chiếu ngời, đan dày đặc chẳng khác chi một mảnh lưới to, trùm kín cả người của Hỏa Phụng Tiên Cô, trông thực vô cùng nguy hiểm.

Bởi thế mặc dù thanh trường kiếm trong tay Tây Môn Nhất Nương bị đánh gãy đi một khúc mũi, nhưng vẫn nguy hiểm đáng sợ.

Hỏa Phụng Tiên Cô lúc ấy yếu thế hơn, vì trong tay chẳng hề có một món binh khí nào cả. Mặc dù thân pháp của Hỏa Phụng Tiên Cô hết sức nhanh nhẹn, đôi chưởng phản công nhẹ nhàng và linh động, nhưng khi thế kiếm của Tây Môn Nhất Nương vừa tạm dừng, thì ai nấy

đã thấy một tay áo rộng của bà ta, cũng như một chòm tóc trên đầu đã bị lưới kiếm chém rơi xuống đất.

Bởi thế, Hỏa Phụng Tiên Cô thừa cơ hội Tây Môn Nhất Nương tạm dừng thế công, bèn nhanh nhẹn nhảy lùi ra xa, kêu to lên rằng:

- A Hà, hãy đưa Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đây cho ta!

Cô gái nghe thế, bèn nhanh nhẹn trao ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đến cho Hỏa Phụng Tiên Cô ngay.

Tây Môn Nhất Nương cười nhạt nói:

- Bà định nhờ vào món binh khí để thủ thắng, vậy có lẽ đã khiếp sợ trước ta rồi hay sao?

Sắc mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô biến hẳn, quát rằng:

- Nếu thế, bà có dám đấu nội lực với ta không?

Câu nói vừa dứt, thì Tây Môn Nhất Nương bỗng vung mạnh cánh tay ra, khiến thanh trường kiếm liền bay thẳng lên nóc nhà nghe một tiếng ào, rồi xuyên thủng lớp ngói tiếp tục bay đi mất.

Tây Môn Nhất Nương đáp ngay rằng:

- Có chi ta lại không dám?

Hỏa Phụng Tiên Cô cũng liền trao ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân về cho cô gái đứng bên cạnh, rồi cả hai cùng đưa chân bước thẳng tới...

Thế là, sau một tiếng bình to, hai bàn tay của Hỏa Phụng Tiên Cô và Tây Môn Nhất Nương đã đề sát vào nhau. Và cuộc đấu nội lực đã bắt đầu...

Giữa hai người trước đây đã có thử sức với nhau một lần rồi. Trong lúc ấy Hỏa Phụng Tiên Cô nhờ có món binh khí lợi hại nên đã chiếm được phần ưu thế, nhưng riêng về mặt tài nghệ chân thực thì tỏ ra đôi bên tương đương nhau, không ai hơn ai cả.

Việc đó xảy ra cách đây đã nhiều năm, nhưng giờ đây xem ra tài nghệ của đôi bên vẫn tương đương như thuở xưa. Chính vì lẽ ấy nên Tây Môn Nhất Nương mới lên tiếng nói khích Hỏa Phụng Tiên Cô, để đôi phương buông bỏ Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân để cùng nhau đấu nội lực.

Nhưng hai người nếu cùng đấu nội lực như vậy, kết quả mà ai nấy đều đoán trước được, ấy là chắc chắn cả hai đều bị bại vong như nhau, không làm sao khác hơn.

Lữ Đằng Không trông thấy thế, bèn quay mặt lại nói:

- Hàn đại hiệp, chẳng rõ ông có thấy được là trong việc này chúng ta hiện đang bị sa vào một âm mưu thâm độc của một đệ tam nhân không?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn nguyên là một con người rất sáng suốt, nên vừa nghe qua câu hỏi của Lữ Đằng Không cũng không khỏi thầm giật mình. Do đó, ông ta nghĩ ngợi chín chắn một lúc rồi lên tiếng đáp:

- Lữ Tổng tiêu đầu, lời nói của ông quả chí lý lắm!

Lữ Đằng Không thấy câu trả lời tỏ ra vô cùng sáng suốt ấy của Hàn Tốn, hết sức cảm phục, nói:

- Hàn đại hiệp, sự nhận xét bình tĩnh của ông thật đáng khiến cho mọi người phải khâm phục. Giữa chúng ta vốn không oán không thù, mà thật sự chỉ là bị kẻ khác lợi dụng thôi. Hiện giờ giữa hai bà ấy đã bắt đầu đấu nội lực với nhau rồi, chắc chắn sẽ đi đến một kết quả đôi bên đều bất lợi, vậy chúng ta nên vung chưởng quét ra để can cả hai được không?

Hàn Tốn nói:

- Phải lắm, nhưng...

Hàn Tốn vốn có ý muốn bảo:

“Nhưng vì cá tính của Hỏa Phụng Tiên Cô nóng nảy như lửa, do đó giờ đây bà ta khẳng định hai người là hung thủ sát nhân rồi, e rằng khó bề thuyết phục bà ta được”.

Song chẳng ngờ Hàn Tốn vừa nói đến đó, bất thần đã nghe có một tiếng quát to như sấm nổ, chứng tỏ trong cuộc đấu nội lực giữa Hỏa Phụng Tiên Cô và Tây Môn Nhất Nương đã bắt đầu ngã ngũ, định đoạt kẻ thắng người bại.

Bởi thế, Lữ Đằng Không hết sức kinh hoàng, vội vàng quay đầu ngó về phía hai đối phương, trông thấy Tây Môn Nhất Nương đang loạng choạng thối lui ra sau ba bốn bước dài, rồi dựa người vào một góc cột mới đứng vững lại được. Hơn nữa lúc ấy sắc mặt của Tây Môn Nhất Nương đã vàng nhợt như màu hoàng kim, trên khóe miệng đang trào máu tươi đỏ ối, chứng tỏ bà ta bị nội thương vô cùng trầm trọng.

Trong khi đó, Hỏa Phụng Tiên Cô trái lại vẫn đứng bình tĩnh như thường, buột miệng cười to ha hả, rồi lại đưa chân tràn tới, định vung chưởng giáng thẳng vào đầu của Tây Môn Nhất Nương.

Lữ Đằng Không trông thấy thế, thì trong lòng vừa hãi kinh lại vô cùng tức giận. Ông ta gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, trong khi cánh tay phải cũng vung lên, tuốt lấy

ngọn đao thép xuống, dùng ngay thế Na Tra Náo Hải công thẳng tới, khiến ánh đao chập chờn dày đặc cả khoảng không, nhắm khắp thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô giáng thẳng xuống.

Hỏa Phụng Tiên Cô trông thấy thế, không khỏi hết sức hãi kinh, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau để tránh. Nhưng dù thân pháp của bà ta có nhanh nhẹn, nhưng vẫn chậm đi một bước rồi.

Bởi thế, trên vai của bà ta đã bị mũi đao bén rạch thành vết thương dài, máu tươi tuôn ra đầm đề, trông thực vô cùng kinh khiếp.

Do đó, Hỏa Phụng Tiên Cô quát to rằng:

- Ông định dùng sức mạnh của hai người để đánh nhau với một người hay sao?

Lữ Đăng Không lúc ấy vẫn không làm thế nào hiểu được tại sao Tây Môn Nhất Nương lại bị bại trước Hỏa Phụng Tiên Cô một cách quá dễ dàng đến thế. Do đó ông ta hồi hải đến cạnh Tây Môn Nhất Nương định xem qua, thì nghe Tây Môn Nhất Nương lên tiếng nói:

- Đăng Không, tình nghĩa vợ chồng mấy mươi năm của chúng ta, đến ngày nay đã chấm dứt.

Lữ Đăng Không nghe vợ mình nói thế thì trong lòng cảm thấy đau đớn như dao cắt ruột. Nhưng ông ta cố đè nén sự đau đớn ấy xuống, lên tiếng hỏi:

- Phu nhân tại sao lại nói như vậy?

Tây Môn Nhất Nương lại cười đau đớn, tiếp rằng:

- Tôi vừa rồi đã bị trúng Âm Thi Chưởng của tên lão quỷ họ Thạnh, do đó khi sử dụng đến toàn bộ nội lực trong người thì chất độc liền nổi dậy phá hoại tạng phủ, khiến chân khí trong người bị phân tán cả đi, nên mới... bị thiệt thòi to tát như vậy...

Lữ Đăng Không nói:

- Phu nhân, dù sao chúng ta cũng còn hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn kia. Như vậy, cho dù phu nhân có bị trọng thương nặng đến đâu, chúng ta vẫn không hề sợ.

Sắc mặt của Tây Môn Nhất Nương tràn đầy nét giận dữ, nạt rằng:

- Đăng Không, món linh dược ấy là của kẻ thù địch, vậy chúng ta có thể dùng nó hay sao?

Câu nói vừa dứt, máu tươi lại trào ra hai khóe miệng bà ta, khiến hơi thở bà ta đã trở thành hỗn hển, trong lòng như vô cùng thống khổ.

Tây Môn Nhất Nương đứng yên thở hào hển một lúc, lại lên tiếng nói:

- Đàng Không, ông nên nhớ, nếu Lân nhi may mắn... chưa bị sát hại, ông nên dạy nó phải trả mối thù của mẹ nó ngày hôm nay. Kẻ thù của chúng ta chính là Thạnh lão quý... và ba đối phương có mặt ở đây.

Lữ Đàng Không vội vàng ngắt lời:

- Phu nhân...

Nhưng ông ta mới chỉ nói được hai tiếng, Tây Môn Nhất Nương đã đưa tay ra hiệu ngăn câu nói của ông ta lại, rồi cất giọng mệt nhọc nói dứt quãng rằng:

- Nếu chẳng may Lân nhi bị hại thật sự rồi, thì việc báo thù... một mình ông phải gánh lấy. Các cao thủ trong phái Điểm Thương... lẽ cố nhiên là khỏi cần bàn, nhưng ngay đến các cao thủ tại gia của phái Nga My, ông cũng phải vận động cho được họ cùng đến tiếp tay với ông nữa. Những người như Lục Chỉ Tiên Sinh ở núi Võ Di... hai cha con lão già họ Hàn này... Hỏa Phụng Tiên Cô... và Thạnh lão quý... không thể để cho một tên nào còn sống sót!

Giọng nói của Tây Môn Nhất Nương cứ mỗi lúc một yếu dần, chứng tỏ bà ta đang kiệt sức.

Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn cuống quýt nói:

- Hãy mau mang hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn cho bà ta uống ngay cả vào!

Nhưng Lữ Đàng Không vẫn đứng trơ trơ như hoàn toàn không nghe thấy câu nói của Hàn Tốn. Qua một lúc lâu sau, ai nấy bỗng lại nghe một tiếng loảng xoảng, thế là ngọn đao thép trong tay của ông ta cũng bị đánh rơi xuống sàn nhà, song ông ta cũng vẫn một mực đứng trơ trơ như chẳng hề hay biết chi ráo.

Hàn Tốn trông thấy thế, biết mọi việc đang diễn biến rất quái dị, nên nhanh nhẹn đưa mắt nhìn thẳng về phía Tây Môn Nhất Nương, trông thấy bà ta đang trợn to đôi tròng mắt, nhưng hai con ngươi hoàn toàn không còn ánh sáng nữa, chứng tỏ bà ta đã tắt hơi chết mất rồi.

Hàn Tốn trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng. Vì ông ta đoán biết mọi sự thực ngày hôm nay dù cho có ra thế nào đi nữa, nhưng giờ đây đôi bên tất đã trở thành kẻ hận thù với nhau, và chắc chắn nếu không được rửa bằng máu tươi, mối thù này không làm sao thanh toán được.

Lúc bấy giờ, Hỏa Phụng Tiên Cô và cô gái ấy cũng đứng im lặng bên cạnh đấy, nên cả gian đại sảnh đã trở thành vô cùng tĩnh mịch, chỉ còn nghe được tiếng thở hổn hển của Lữ Đăng Không mà thôi.

Tuy nhiên, riêng đôi tai của Lữ Đăng Không cảm thấy cảnh vật chung quanh chẳng phải là tĩnh mịch như mọi người đã thấy. Trái lại bên tai của lão ta lúc nào cũng có tiếng ồn ào như sấm động.

Những tiếng ồn ào ấy chính là những lời trời trần cuối cùng của Tây Môn Nhất Nương:

“Đăng Không, ông nên nhớ, nếu Lân nhi may mắn chưa chết, ông hãy dạy nó rửa thù cho mẹ. Kẻ thù chính là Thanh lão quý và ba người đang đứng trước mặt đây. Trái lại, nếu chẳng may Lân nhi bị sát hại đi rồi, mối thù này hoàn toàn tập trung vào một người ông. Riêng các cao thủ trong phái Điểm Thương thì chẳng cần phải nói, mà đến các cao thủ tại gia trong phái Nga My, ông cũng cần mời họ đến tiếp tay với ông để thanh toán mối thù này. Những người như Lục Chỉ Tiên Sinh ở núi Võ Di, hai cha con lão già họ Hàn, Hỏa Phụng Tiên Cô, và Thanh lão quý, tuyệt đối không thể để cho một tên nào được sống sót.”

Những lời nói ấy cứ văng vẳng và lặp đi lặp lại mãi bên tai của Lữ Đăng Không.

Bởi thế, trong đầu óc của Lữ Đăng Không lúc nào cũng có tiếng động âm âm như tiếng sấm giữa mùa xuân. Và cuối cùng những lời trời trần của Tây Môn Nhất Nương ấy lại tập trung thành những tiếng gào khủng khiếp rằng:

- Phải phục thù!
- Phải phục thù!
- Không thể để cho một tên nào được sống sót!
- Không thể để cho một tên nào được sống sót!

Do đó, Lữ Đăng Không bất thần quay người lại, đôi mắt chiếu lập lờ những tia lửa căm hận, trông thực vô cùng kinh khiếp, khiến Hàn Tồn đang định bước tới để dùng lời an ủi ông ta phải kinh hãi lui ra sau một bước.

Trước mắt Lữ Đăng Không lúc bấy giờ chỉ còn một màu trắng toát rộng lớn, như một tờ giấy trắng khổng lồ, bên trên nổi bật hai chữ màu đỏ ối: “Phục thù!”

Bởi thế, cả thân người của lão ta không ngớt lão đảo, chẳng khác chi một người đang say rượu, loạng choạng đưa chân tràn tới trước một bước, trong khi đôi mắt sáng rực không ngớt ngó đăm đăm về phía Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tồn.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn biết đứng trước tình trạng này, dù mình có lên tiếng khuyên giải Lữ Đằng Không cũng vô ích. Nhưng dù sao đi nữa, ông ta cũng phải cất lời an ủi đối phương, hầu làm tròn trách nhiệm của một con người biết lẽ phải. Do đó, ông ta gượng cười nói:

- Lữ Tống tiêu đầu, tôi tin rằng kẻ sát hại đứa con đại của tôi chắc chắn không là ông. Như vậy tất có một kẻ nào đó đứng trung gian để ly gián chúng ta.

Lữ Đằng Không đứng trơ người như một pho tượng, nghiêng tai lắng nghe lời nói của Hàn Tốn. Và chờ cho Hàn Tốn nói dứt lời, bỗng ông ta phá lên cười dài như điên dại.

Tiếng cười của Lữ Đằng Không nghe thực vô cùng rùng rợn, làm cho ba người trong gian đại sảnh đều không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Nhưng chuỗi cười ấy phát lên được nửa chừng, giọng cười bỗng trở thành như gào khóc, nghe thực vô cùng thống thiết. Do đó, dù cho cô gái và Hỏa Phụng Tiên Cô, là người tin chắc Lữ Đằng Không là tên hung thủ sát nhân, nhưng trong lòng cũng không khỏi bui ngùi xúc động.

Trong khi Lữ Đằng Không cất tiếng cười thống thiết như điên dại, thân người ông ta vẫn đứng trơ trơ không hề nhúc nhích. Và khi tiếng cười pha lẫn tiếng khóc ấy đến lúc thống thiết nhất, đôi tay của ông ta bất thần múa may lên vun vút, rồi chẳng mấy chốc sau, ông ta lại im bật tiếng cười, và bất thần quát to lên một tiếng kinh khiếp, giương thẳng đôi cánh tay ra, nhằm ngay Hàn Tốn lao thoát tới như một con thú dữ.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn trông thấy thái độ bất thường ấy của Lữ Đằng Không, đã có sự cảnh giác trước. Do đó khi nhìn thấy Lữ Đằng Không lao tới, Hàn Tốn vội vàng lách mình tránh ngang.

Thế là, mặc dù không thể chụp trúng được đối phương, nhưng sức lao tới như điên dại của Lữ Đằng Không vẫn lướt đi ồ ạt, không hề chậm bớt...

Trong khi đó, ngay ở trước mặt Lữ Đằng Không chính là một gốc cột thực to, nên Lữ Đằng Không đã xòe cả mười ngón tay ra như những cái móc sắt, rồi nhắm ngay gốc cột ấy chụp thẳng vào nghe tiếng phập, phập và ôm siết cứng ngắc gốc cột ấy lại.

Lữ Đằng Không nguyên là một nhân vật võ công cao cường tuyệt đỉnh trong võ lâm, hơn nữa, vì lúc bấy giờ tâm trạng của lão ta đang hết sức đau khổ, thần trí cơ hồ như đã hôn mê, nên đã vận dụng hết sức bình sinh trong người ra đôi cánh tay, chụp tới mạnh mẽ không thể tả.

Nhưng cũng chính vì chỗ ông ta đã sử dụng hết chân lực trong người, nên số chất độc Âm Thi Chương vừa rồi được ông ta dồn ép vào một nơi, giờ đây bỗng phân tán ra khắp cơ thể, nên khiến ông ta bị chất độc hành hạ, càng như trở thành điên dại.

Do đó, khi ông ta đã ôm siết cứng lấy gốc cột rồi, liền gầm lên ba tiếng thực to, đồng thời thân người cũng vận động toàn lực lay chuyển dữ dội, khiến gốc cột to hàng người ôm ấy cũng không khỏi chuyển mình nghe răng rắc, cơ hồ như đang lắc lư.

Hàn Tốn và Hỏa Phụng Tiên Cô đưa mắt nhìn nhau một lượt, và Hàn Tốn liền lên tiếng nói:

- Tiên Cô, Lữ bằng hữu nếu cứ để yên như thế này, thì chỉ e không làm sao sống còn được. Do đó, dù mọi việc thế nào đi nữa, chúng ta cũng cần phải cứu lấy ông ấy trước đã.

Cá tánh của Hỏa Phụng Tiên Cô tuy hết sức nóng nảy, nhưng dù sao bà ta vẫn là một hiệp khách mai danh thuộc lớp tiền bối, tên tuổi đã nổi khắp giang hồ từ bao nhiêu năm qua, do đó bà ta vẫn là người biết nhận định phải trái, chứ chẳng phải là kẻ chỉ biết hành động theo tình cảm mà thôi. Hơn nữa bà ta cũng thấy rằng Lữ Đằng Không từ trước đến nay có tên tuổi rất tốt trong võ lâm, đồng thời cũng lại là một trong những cao thủ tại gia của phái Nga My. Hơn nữa hiện giờ tuy Tây Môn Nhất Nương đã bị chết rồi, mọi chuyện rắc rối kể như đã xảy ra, thế nhưng nếu giờ đây lại để Lữ Đằng Không chết luôn nữa, thì tất chuyện sẽ càng hóa thành to hơn, không làm sao giàn xếp cho êm xuôi được.

Bà ta cảm thấy, dù cho nếu thật sự Lữ Đằng Không có là hung thủ sát hại đứa con thơ của Hàn Tốn đi nữa, vẫn nên cứu mạng cho ông ta trước, rồi nói chi sẽ nói sau, có lợi hơn. Chính vì nghĩ thế, nên bà ta khẽ gật đầu nói:

- Đúng như vậy!

Dứt lời, Hỏa Phụng Tiên Cô và Hàn Tốn liền đưa chân bước tới một bước, Hỏa Phụng Tiên Cô nhanh nhẹn thò một cánh tay vung chỉ định điểm thẳng vào Thiên Tinh huyệt của Lữ Đằng Không để cho ông ta hôn mê đi, hầu tiện việc tiến hành sự cứu chữa...

Nhưng bất thần ngay lúc ấy, người con gái đứng cạnh đó bỗng tràn tới chắn ngay trước mặt bà ta, rồi cất giọng trong trẻo kêu thét lên rằng:

- Thưa sư phụ...

Hỏa Phụng Tiên Cô vội vàng thu cánh tay trở về, nói:

- A Hà, con có điều gì cần giải bày?

Sắc mặt của cô gái ấy trở nên hết sức trang nghiêm nói:

- Thừa sư phụ, thừa cha, nếu sư phụ và cha cứu sống cho ông ta thì chắc chắn là không khi nào ông ta lại bằng lòng tha thứ cho chúng mình cả. Như vậy chúng ta hà tất phải tạo ra một mối họa to tát cho mình?

Hỏa Phụng Tiên Cô và Hàn Tốn nghe thế, đều không khỏi giật mình.

Hai người đều biết lời nói của Hàn Ngọc Hà thực hết sức hữu lý, không còn chi xác đáng hơn. Nếu giờ đây họ cứ để mặc cho Lữ Đăng Không chết đi, dù lương tâm mình có bị cắn rứt về chỗ đã nhẫn tâm nhìn người khác lâm nguy mà không cứu, nhưng trên thực tế thì từ nay về sau, họ có thể trừ đi được một kẻ thù địch đáng sợ.

Trái lại nếu họ vì lòng nhân từ mà ra tay cứu nguy cho Lữ Đăng Không, cái chết của Tây Môn Nhất Nương dưới tay Hỏa Phụng Tiên Cô chắc chắn không khi nào Lữ Đăng Không chịu bỏ qua cho họ.

Hơn nữa, nếu mọi việc rắc rối cứ diễn biến tới mãi, sẽ chẳng phải chỉ đóng khung trong việc xung đột với Lữ Đăng Không mà thôi, chắc chắn sẽ đụng đến các cao thủ trong hai phái Nga My và Diễm Thương, cùng với các người bằng hữu chí thân của Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương nữa.

Lúc ấy, Lữ Đăng Không vẫn cất tiếng cảm hôn gào thét inh ỏi, đồng thời lão ta cũng không ngớt đem toàn lực ra cố quật cây cột nhà khổng lồ đang được ôm chặt trong lòng. Nhưng tiếng gào la của ông ta xem ra mỗi lúc càng yếu dần, cũng như sức lực mỗi lúc càng kiệt quệ đi, khuôn mặt méo xệch, trông hết sức đáng sợ.

Bởi thế ngay như Hàn Ngọc Hà là một cô gái bé thơ, mà cũng có thể thấy rõ được Lữ Đăng Không hiện đang bước vào ngưỡng cửa Diễm Vương rồi, chẳng còn sống được mấy phút trên dương trần nữa.

Nhưng bỗng ngay lúc ấy, Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn hạ giọng hỏi rằng:

- Này Tiên Cô, chúng ta có thể là hạng người ấy hay sao?

Hỏa Phụng Tiên Cô đáp rằng:

- Lẽ tất nhiên là không phải!

Tiếng nói sau cùng của bà ta vừa thốt khỏi miệng, cánh tay đã vung lên nhanh như điện chớp, điểm thẳng vào Thiên Tinh huyết trên bả vai của Lữ Đăng Không.

Lúc bấy giờ, tâm trí của Lữ Đăng Không đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đôi tay đang ôm siết lấy gốc cột nhà và nghĩ rằng đây chính là kẻ thù của mình, nên cố đem toàn lực để hạ cho kỳ được. Trước mắt lão ta đang chập chờn hình bóng của những kẻ thù mà Tây

Môn Nhất Nương vừa điểm danh: Lục Chỉ Tiên Sinh, Thiết Đạc Thượng Nhân, Hàn Tốn, Hỏa Phụng Tiên Cô, Hàn Ngọc Hà... Và lão ta có cảm giác là tất cả số kẻ thù ấy, hiện đều bị ông ta siết cứng giữa lòng.

Chính vì vậy nên lão ta cố đem hết sức bình sinh ra để siết thật chặt số kẻ thù ấy lại, hầu hạ sát không để cho một tên nào được còn sống sót.

Do đó sức ôm siết của ông ta mạnh mẽ không thể tưởng tượng, hơn nữa tâm thần của ông ta cũng đang tập trung vào một việc duy nhất ấy, nên không còn chú ý đến chuyện chung quanh. Nhờ thế, Hỏa Phụng Tiên Cô đã điếm vào huyết đạo của ông ta một cách dễ dàng, không có chi là khó khăn cả.

Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn cũng vội vàng đưa chân bước tới một bước, rồi dùng sức gỡ hai cánh tay của ông ta ra, rồi để ông ta nằm yên xuống mặt đất.

Khi ba người hiện diện đưa mắt nhìn về phía gốc cột gỗ khổng lồ, không khỏi kinh hoàng thất sắc. Hàn Ngọc Hà không ngớt chắc lưỡi, và ngay như Hàn Tốn cùng Hỏa Phụng Tiên Cô là người võ công cao cường có hạng trong võ lâm, cũng không khỏi thảm kinh hoàng.

Thì ra trên gốc cột gỗ rắn chắc ấy, chẳng những có mười dấu tròn to do mười ngón tay của Lữ Đăng Không đã cắm thủng vào, mà ngay đến nơi thân người của lão ta ôm siết lấy, mặt gỗ cũng bị lõm sâu đến ba tấc mộc, in rõ hình dáng của lão ta trên ấy.

Hàn Ngọc Hà trông thấy cha mình và sư phụ không bằng lòng nghe theo lời khuyên giải của mình, vẫn tiếp tục tiến hành việc cứu cho Lữ Đăng Không, chẳng kể chi sau này Lữ Đăng Không sẽ kêu gọi các cao thủ đến gây sự trả thù, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn đứng yên không dám lên tiếng nói chi cả.

Từ thuở nhỏ, Hàn Ngọc Hà đã mồ côi mẹ, nên được người cha hết sức thương yêu, nuông chiều. Do đó nàng đã phóng túng quen tánh, nên thử hỏi nào biết hành động cứu nguy cho Lữ Đăng Không của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn và Hỏa Phụng Tiên Cô chính là một hành động cao thượng của một người nghĩa hiệp trong võ lâm?

Liền đó, Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn nhanh nhẹn thò tay chụp lấy chiếc lọ thủy tinh đánh rơi trên mặt đất, rồi trút hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn ra giữa lòng bàn tay, hồi hả cạy răng Lữ Đăng Không, nhét cả vào miệng cho ông ta nuốt xuống.

Hàn Tốn và Hỏa Phụng Tiên Cô tuy biết Lữ Đăng Không đang bị trúng chất độc rất nặng, nhưng với hai viên thuốc ấy, chắc chắn sẽ cứu nguy được cho ông ta, đồng thời cũng chữa lành được vết thương do chính ông ta tự gây ra nữa, nên cả hai đều yên lòng trước tính mạng của ông ta.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn sau khi đã nhét hai viên thuốc vào miệng cho nạn nhân uống, mới thở phì ra một hơi dài, đứng thẳng người lên...

Qua một lúc lâu, Hàn Tốn mới cất tiếng than rằng:

- A Hà, Tiền Cô, tôi tin rằng Lữ Bằng hữu chẳng phải là người mất lương tâm, xuống tay hại kẻ khác một cách vô có.

Hỏa Phụng Tiền Cô im lặng không nói chi cả. Bà ta là người có cá tánh rất ngang bướng và cố chấp nên chắc chắn không khi nào lại chịu mở miệng nhận việc làm sai lầm của mình. Nhưng thái độ im lặng ấy của bà ta, cũng đã nói lên được sự tán đồng ý kiến của Hàn Tốn rồi.

Nhưng riêng Hàn Ngọc Hà bỗng lại lên tiếng nói:

- Thưa cha, nếu bảo ông ta không ra tay sát hại đệ đệ, thì tại sao ông ta lại có thủ cấp của đệ đệ mang đến đây?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn lắc đầu nói:

- Việc ấy rất khó nói!

Dứt lời, ông ta lại quay mặt nhìn về phía Hỏa Phụng Tiền Cô hỏi:

- Tiền Cô, bà có cảm thấy là trong võ lâm vốn yên tĩnh từ nhiều năm nay đang sắp sửa xảy ra những cuộc xô xát đẫm máu không? Dù cho việc rắc rối giữa chúng ta và Lữ Bằng hữu có được phơi trần ra ánh sáng đi nữa, thì chắc chắn giữa phái Nga My, Điểm Thương và Lục Chỉ Tiên Sinh, Thiết Đạc Thượng Nhân cũng tất sẽ gây thành những cuộc tranh chấp và xung đột đẫm máu.

Hỏa Phụng Tiền Cô vẫn im lặng không nói chi cả.

Do đó, Hàn Tốn lại đem mọi việc lạ lùng xảy ra tại Phi Hồ Tiều Cục ở Nam Xương, cũng như việc Lữ Luân bị sát hại do Lữ Đăng Không vừa thuật lại khi nãy, nói lại đại lược cho Hỏa Phụng Tiền Cô nghe.

Bởi thế, Hỏa Phụng Tiền Cô bất giác cất tiếng than dài, rồi đưa chân đi tới đi lui mấy bước trong phòng.

Bà ta đưa mắt nhìn thẳng về phía Lữ Đăng Không, trông thấy sắc mặt của ông ta từ tái nhợt đã trở thành hồng hào, nên định sẽ vung chỉ giải huyệt đạo cho ông ta tỉnh lại.

Nhưng bất thần ngay lúc ấy, ai nấy đều nghe ở phía ngoài cổng có một tiếng âm to, rồi lại nghe có giọng nói của một cô gái nạt lớn rằng:

- Giữa ban ngày ban mặt, mà sao lại đóng kín cổng như thế này? Hơn nữa tại sao lại bảo chủ nhân không tiếp khách? Chẳng lẽ ông ấy đang bận tiếp ma quỷ hay sao?

Câu nói ấy khi vừa mới thốt lên, thì nghe văng vẳng tận bên ngoài cổng nhà, nhưng đến lúc câu nói vừa dứt, thì đã thấy trước cửa gian đại sảnh có bóng người di động chập chờn, và chỉ trong chớp mắt sau, ai nấy lại trông thấy có một người xuất hiện ngay trước mặt.

Hỏa Phụng Tiên Cô không khỏi bùng bùng nổi giận, quắc mắt nhìn thẳng về phía đối phương, và thấy đấy chính là một cô gái xinh đẹp, trên hai cổ tay có mang hai sợi lòi tói sắt to và nặng nề, nên không khỏi giật mình nói:

- Cô cũng đến đây để can dự vào chuyện không đâu này nữa sao?

Cô bé ấy cười đáp:

- Té ra Hỏa Phụng Tiên Cô cũng có mặt ở đây nữa.

Vừa nói đến đây, cô gái đã nhìn thấy Tây Môn Nhất Nương và Lữ Đăng Không đang nằm sòng sọt ở dưới đất. Do đó, sắc mặt của cô ta liền biến hẳn, nhanh như chớp đưa chân tràn thẳng về phía Tây Môn Nhất Nương.

Cô gái ấy nhanh nhẹn cúi người sờ lên lồng ngực Tây Môn Nhất Nương, thấy trái tim đã ngừng đập, nên bất giác ngược mắt nhìn trở lên, và sắc mặt đã xanh như chàm. Liền đó, cô ta lại lướt đến sát bên cạnh Lữ Đăng Không, vung tay vỗ mạnh vào bả vai của ông ta, khiến Lữ Đăng Không giật mình kêu thét lên một tiếng thực to, chỏi mạnh đôi tay đứng phắt ngay dậy.

Nhưng mặc dù Lữ Đăng Không vừa được uống hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn, song nhất thời cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Vì vừa rồi lão ta đã bị tiêu hao rất nhiều nội lực trong việc ôm siết cây cột gỗ to, nên giờ đây vừa đứng phắt lên lại té phịch ngay trở xuống đất.

Cô gái trông thấy thế, bèn nhanh nhẹn tràn tới trước, đưa tay đỡ Lữ Đăng Không đứng lên, đồng thời vung mạnh cánh tay phải về phía trước một lượt, tức thì qua một tiếng kêu loảng xoảng, sợi lòi tói sắt trên cổ tay của cô ta đã chụp vào lưng dựa một chiếc ghế cạnh đấy. Tiếp đó cô ta liền giật trở về phía mình, khiến chiếc ghế cũng được lôi đến trước mặt cô ta ngay. Nhờ thế, Lữ Đăng Không liền được cô ta đỡ ngồi yên trên chiếc ghế ấy.

Sau khi Lữ Đăng Không đã nhận ra cô gái, bèn gượng cười đau đớn nói:

- Đàm cô nương, cô đến đây để làm gì?

Thì ra cô gái ấy không ai khác hơn là Đàm Nguyệt Hoa, một người vừa được Lữ Đăng Không cứu thoát bên trong gian nhà riêng của Kim Cô Lâu tại Tây Thiên Mục.

Nghe qua câu hỏi của Lữ Đăng Không, đôi mày liễu của cô gái nhướn cao lên nói:

- Tôi đã đến chậm một bước, nên Lữ phu nhân đã chết mất rồi.

Lời nói ấy của cô ta đã làm cho số người hiện diện tại gian đại sảnh không ai là không khỏi kinh ngạc. Lúc bấy giờ, sự đau đớn trong lòng Lữ Đăng Không đã lắng dịu, không còn bồn chồn nóng nảy như vừa rồi, nên ông ta ngồi yên trên ghế, đôi dòng lệ già nua lăn dài ràn rụa xuống đôi má nhăn nheo nói:

- Đàm cô nương, tại sao cô lại biết được chúng tôi ở nơi này?

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Việc này nói ra thì dài dòng lắm, vậy giờ đây ông nên đi theo tôi ngay đã.

Lữ Đăng Không ngồi yên trên ghế, cố vận dụng chân khí trong người, khiến máu huyết chạy thông khắp cả cơ thể, nên lần lần cảm thấy dễ chịu hơn. Ông ta đưa hai bàn tay chống lên thành ghế rồi đứng thẳng dậy, đôi mắt đỏ ngầu vì những tia máu, lên tiếng nói:

- Đàm cô nương, cô chớ nên nhúng tay vào chuyện thị phi này làm gì. Và hiện giờ tôi chưa thể đi được.

Sắc mặt của Đàm Nguyệt Hoa lúc ấy cũng tràn ngập vẻ đau thương, cảm động nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, tôi cũng biết được là ông nhất định phải rửa thù cho Lữ phu nhân. Nhưng hiện nay thân người ông hãy còn yếu đuối, hơn nữa ba người này chắc chắn không chạy được lên trời đâu mà sợ. Vậy hãy để chậm lại ít hôm cũng chẳng ngại gì.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn nghe thế, trong lòng không khỏi hết sức kinh ngạc. Ông ta trông thấy cô gái đang đứng trước mặt, ăn mặc vô cùng quái dị, và lại là người xa lạ mà từ trước đến nay ông ta chưa hề gặp lần nào. Trong khi đó ông ta lại thấy Hỏa Phụng Tiền Cô dường như đã biết rõ lai lịch của đối phương, và dường như biết sau lưng cô ta lại còn có những bậc phụ huynh võ công cao cường trong giới giang hồ. Bởi thế ông ta không khỏi lo ngại, vì biết mọi việc đang bắt đầu rắc rối thêm.

Sau khi nghe qua câu nói ấy của Đàm Nguyệt Hoa, thì Hỏa Phụng Tiền Cô và Hàn Ngọc Hà đều cất tiếng cười nhạt.

Lữ Đăng Không đưa đôi mắt đỏ ngầu đầy căm hận nhìn đăm đăm về phía ba người Hàn Tốn một lúc thật lâu, mới cất tiếng than dài rằng:

- Được, hãy để bọn họ sống thêm ít hôm nữa.

Nói đoạn, ông ta bèn đưa đôi chân loạng choạng cùng sánh vai với Đàm Nguyệt Hoa bước thẳng ra cửa.

Nhưng hai người vừa bước đến trước xác chết của Tây Môn Nhất Nương, bỗng Hàn Ngọc Hà bất thần vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trong tay lên, chặn lấy lối đi của hai người, nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, nếu ông muốn đi thì cứ đi, nhưng trước khi đi tôi xin nhắc ông hiểu rõ việc này đã.

Cái chết của Tây Môn Nhất Nương nếu truy nguyên ra, chính vì bị trúng chất độc Âm Thi Chương của Quỷ Thánh Thanh Linh. Nhưng nếu xét về nguyên nhân gần, thì thứ chất độc ấy sở dĩ nổi lên sát hại nạn nhân một cách mau chóng như vậy, chính vì chương lục của Hỏa Phụng Tiên Cô mà ra. Nhưng sở dĩ Hỏa Phụng Tiên Cô có mặt tại nơi này, lại là do Hàn Ngọc Hà đã kêu bà ta đến.

Bởi thế nếu truy nguyên về cái chết của Tây Môn Nhất Nương, thì Lữ Đăng Không càng cảm hận Hàn Ngọc Hà hơn cả Hỏa Phụng Tiên Cô nữa.

Bởi thế vừa nghe qua câu nói ấy của Hàn Ngọc Hà, thì ông ta gằn giọng quát to rằng:

- Hãy rút mau!

Hàn Ngọc Hà cau chặt đôi mày nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, xin ông nên biết vừa rồi nếu chẳng nhờ phụ thân và sư phụ tôi cứu nguy cho ông, chắc chắn giờ đây hồn ông đã du địa phủ rồi!

Lúc Hỏa Phụng Tiên Cô và Hàn Tố hợp lực cứu nguy cho Lữ Đăng Không, thì Lữ Đăng Không háy còn mê man bất tỉnh nên hoàn toàn không biết chi về chuyện ấy. Giờ đây mặc dù lời nói của Hàn Ngọc Hà đều hoàn toàn đúng sự thực, nhưng thử hỏi với Lữ Đăng Không, một người đang tràn đầy ác ý và thù địch đối với cha con cô ta, làm sao lại bằng lòng chịu tin cho được?

Bởi thế Lữ Đăng Không đã phá lên cười to nói:

- Nếu nói như vậy thì ta đây phải cảm ơn hai người ấy rồi!

Câu nói ấy của Lữ Đăng Không hoàn toàn có một ngụ ý trái ngược và ai cũng có thể nhận ra ngụ ý ấy. Bởi thế Hàn Ngọc Hà không khỏi đỏ bừng sắc mặt nói:

- Thú vật còn biết báo ân thay, vậy thử hỏi một người có tên tuổi trong võ lâm như ông, bấy lâu mang tiếng tấm lòng lầy mà không bằng thú vật hay sao?

Trong võ lâm, địa vị của Lữ Đằng Không khá cao, bình nhật những cao thủ trong giới giang hồ không ai là không tỏ ra kính nể trước mặt ông ta.

Thế mà giờ đây ông ta lại bị Hàn Ngọc Hà mắng thẳng vào mặt như thế, thử hỏi không tức giận sao được.

Do đó cả thân người ông ta cơ hồ đều run bắn lên, nhất thời không nói nên lời.

Đàm Nguyệt Hoa đứng cạnh đấy, trong lòng hết sức bực tức, gằn giọng nói:

- Hàn cô nương, nếu cô còn lảm lời nữa, tôi không làm sao thủ lễ được!

Hàn Ngọc Hà cười nhạt nói:

- Rõ là khôì hài, có ai bảo cô phải thủ lễ bao giờ đâu!

Hai cô gái ấy đều là người xinh đẹp khả ái, nên mặc dù đôi bên đang tức giận, sẵn sàng gây sự đánh nhau, nhưng thái độ vẫn không quá hung hăng thô lỗ như những nhân vật võ lâm khác.

Đàm Nguyệt Hoa sa sầm nét mặt nói:

- Cô có bằng lòng tránh ra hay không?

Hàn Ngọc Hà đưa ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân chỉ thẳng vào mặt Lữ Đằng Không nói:

- Muốn tôi tránh đường cho cũng không có chi là khó, chỉ cần ông ấy cúi đầu cảm tạ ơn cứu mạng của phụ thân và sư phụ tôi, tôi sẽ để yên cho hai người bước ra khỏi cửa.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đứng cạnh đấy, vội vàng lên tiếng quát rằng:

- A Hà, tuyệt đối không thể...

Hai tiếng "lảm chuyện" mà Hàn Tốn định nói lên, chưa kịp thốt ra khỏi miệng, bỗng Hỏa Phụng Tiên Cô thò tay kéo mạnh lấy tay áo của ông ta, rồi hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Hàn đại hiệp, tạm thời chớ nên ngăn cản nó làm gì!

Hàn Tốn quay đầu ngó lại, trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô đưa đôi mắt chiếu ngời ánh sáng nhìn vào người Đàm Nguyệt Hoa nên trong lòng đã đoán biết câu nói của bà ta là có một nguyên nhân chi, nên cũng im ngay câu nói dở dang lại, không nói tiếp nữa.

Đàm Nguyệt Hoa cất giọng lạnh lùng, cười nhạt liền tiếp nói:

- Tây Môn Nhất Nương đã bị thiệt mạng tại nơi này, vậy nếu chẳng phải vì hiện giờ Lữ Tổng tiêu đầu đang bị trọng thương chưa bình phục hẳn, chắc chắn tôi sẽ bắt ba người phải đền mạng ngay. Giờ đây tôi bằng lòng rút lui để cho các người có rộng thời giờ tìm thêm viện binh, vậy chả lẽ các người lại không biết điều lợi đó hay sao?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>